

ПРАВОСЛАВЦ

ВЕРСКО-ИНФОРМАТИВНИ ЛИСТ ПАРОХИЈЕ ЛИЊЦ - АУСТРИЈА
Година XXII, Број 80, Јануар - Децембар 2025. Излази повремено

БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ИЗЛАЗИ СА БЛАГОСЛОВОМ
ЊЕГОВОГ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВА
МИТРОПОЛИТА БАЧКОГ И АДМИНИСТРАТОРА
ЕПАРХИЈЕ АУСТРИЈСКЕ
ГОСПОДИНА ДР. ИРИНЕЈА

Издавач

Српска Православна црквена општина Линц

Главни и одговорни уредник
Протојереј-ставрофор Драган Мићић

Технички уредник
Слободан Благојевић

Уредништво и администрација
Posthofstrasse 41, 4020 Linc, Тел: 0660 811 9661

Уређивачки одбор
Протојереј Зоран Врбашки
Видосава Спасић

Дописе слати на адресу уредништва,
или на имеил: pravoslavac@liwest.at

СВЕЧАНО ПРОСЛАВЉЕНИ БАДЊЕ ВЕЧЕ И БОЖИЋ У ЛИНЦУ

Бадње вече, 6. јануара ове године, свечано и молићвено је прослављено у нашем храму у Линцу, у духу вековне православне традиције и живе вере народа Божијег. У тишини зимске вечери, испуњеној молићвом и појањем, верни народ се сабрао да дочека велики празник Рођења Госиода и Сјаса нашега Исуса Христа, припремајући своја срца за сусрет са Божићем.

Вечерњу молитву служили су свештеници и ђакони нашег храма, а богослужење је протекло у духу литургијског поретка, мира и достојанствене лепоте, какву Православна Црква вековима чува и предаје. У молитви и сабраности, верни су се сећали тајне Витлејемске пећине и Христовог рођења у сиромаштву и смирењу, призвани да и своје душе очисте и припреме као тихо пребивалиште за Сина Божијег.

По завршетку вечерњег богослужења, у порти храма свечано је запаљен бадњак. Пламен бадњака, који је обасјао окупљени верни народ, постао је снажан и видљив символ радости Христовог доласка међу људе. Бадњак је подсетио на дрво које је грејало витлејемску пећину, али и унапред указао на дрво Крста, кроз које је свету даровано спасење. У заједничкој молитви и псми, око бадњака се продубљивало осећање заједништва и духовне радости.

Посебну снагу и лепоту имало је сабрање верног народа у храму и око храма. Иако далеко од завичаја, православни верници у Линцу су и ове године осетили да Црква остаје истински дом у којем се чува вера отаца, језик и духовни идентитет. Заједништво остварено на Бадње вече сведочило је да Црква Христова превазилази све границе и сабира своју децу у једно Тело.

Сутрадан, на сам празник Рођења Христовог – Божић, у нашем храму је у 5 часова ујутру служена Света Литургија. Упркос раном јутарњем часу, храм је био испуњен верним народом који је са великом радошћу и побожношћу учествовао у евхаристијском сабрању. Божићна Литургија протекла је веома свечано, у духу празничне радости, благодарности и дубоког духовног мира, сведочећи о живој вери и љубави народа према Христу и Његовој Цркви.

Прослава Бадњег вечера и Божића у Линцу била је уједно и позив на хришћанску одговорност и љубав према ближњима. У заједничкој молитви верни су се сетили болесних, усамљених и свих оних који празник дочекују у тишини и искушењима, подстакнути да речју, делом и молитвом посведоче љубав Христову.

Са таквим осећањима вере, мира и духовне радости, наша заједница у Линцу је у овим светим данима стала пред велику тајну Оваплоћења Сина Божијег, спремна да са анђелима, пастирима и целокупном творевином радосно узвикне:

„Слава на висини Богу, а на земљи мир, међу људима добра воља!“

БОЖИЋНА РУЖА (Прича)

„У Божићној ноћи са њасџирима је седео дечак, сироче, из Витлејема. Радио је њо кућама у Витлејему, носио дрва, чистио шџале само за њарче хлеба. Честио је њлаган чекао вече, када њасџири своја сџада враћају у близину њрадских бедема. Грејао се њоред њихове ваџре. Пасџири су му давали млека и делили са њим своју оскудну храну.

Кад су се отворила небеса и чете анђела слетеле на земљу певајући, јављајући радосну вест, пастири су са даровима пожурили у пећину. Сиротан баш ништа није имао, а није могао да иде празних руку. Досетио се, па је од крпице коју је исцепао са кошуље, на гранцици начинио малу белу ружу.

Потрчао је за пастирима. У пећини је седела Пресвета Богородица са Богомладенцом. Анђели су певали: „Слава на висини Богу...“ све је обасјавала нека чудесна светлост са неба, а Богомладенац је насмејано гледао на пастире и њихове дарове. Сироти дечак је пришао јаслама и сав устрептао од неког миља и среће прошапутао:

„Ево Боже цветић“.

Затим је спустио цветић покрај Христа Спаситеља. Застидео се и брзо пошао ка излазу пећине. Али није могао да изађе, а да још једном не види ”Најлепшег од свих Синова земаљских”.

Окренуо се. Богомладенац Христос је гледао у њега смешећи се. Маленом ручицом је додирнуо цветић од крпица и тај се цветић претворио у прелепу белу ружу опојног мириса.

Дечак се вратио, клекао крај јасала и пољубио Христу Богомладенцу ручицу, плачући од радости.

А бела, мирисна Божићна ружа се и данас расцветава у Витлејему, тачно на дан Рођења Христовог.“

СЛОБОДА И ЗЛО

На питање како је постало зло? – Василије Велики одговара овако: оно је настало онако како настаје мрак када затвориш очи. Онај ко је створио око није крив што си ти зажмурио и што је за тебе наступила тама. Чему служи слобода? – Она служи томе да можеш да изабереш добро и да уживаш у блаженству, као Анђео и као човек, а не да само луташ по земљи као животиња, или да вегетираш као трава.

(Св. Филарей Московски)

РУКОПОЛОЖЕЊЕ У БЕЧУ

У уторак, 14. јануара 2025. године, на дан када Света Православна Црква саборно прославља Обрезање Господње, сјомен Светиој Василија Великој и Православну Нову годину, у храму Васкрсења Господњег у Бечу, по блајослову Његовој Високопреосвешћенствима Митрополијом бачкој и администратором Епархије аустријске і. Иринеја, свечано је служена Света архијерејска Литургија.

Свету Литургију служио је Његово Преосвештенство Епископ мочачки г. Дамаскин, викар Његовог Високопреосвештенства, уз са-
служење: протојереја ставрофора Драгана Мићића из Линца, протојереја ставрофора Томислава Лукића из Шапца, протојереја Славише Божића, архијерејског намесника за средњу Аустрију, протојереја ставрофора Драге Вујића, настојатеља храма Васкрсења Христовог, протојереја Михајла

Ла Смиљанића из Беча, протојереја Љубомира Болића из Енса и јереја Љубомира Радованова из Клагенфурта, као и ђакон Немање и Ђорђа Мићића из Линца.

Испред храма, Преосвећеног Владика Дамаскина дочекали су служашчи свештеници и ђакони, заједно са многобројним верним народом који је тога дана пристигао из различитих крајева Аустрије, како би учествовао у овом великом и радосном литургијском сабрању.

После прочитаног светог Јеванђеља, Епископ Дамаскин се сабраном народу обратио пригодном и надахнутом беседом, у којој је бираним и поучним речима протумачио духовну и богословску везу између празника које Црква прославља овога дана. Посебно је истакао

значај Обрезања Господњег као сведочанства истинског Христовог оваплоћења, величину лика и дела Светог Василија Великог, као и смисао духовне обнове и новог почетка који доноси Православна Нова година.

После Великог входа, у молитвеном присуству **Његовог Високопреосвештенства Митрополита бачког и администратора Епархије аустријске г. Иринеја**, Преосвећени Епископ Дамаскин извршио је свето рукоположење, уздигавши ђакона **Немању Мићића** из Линца у чин свештеника. Овај свечани и благодатни чин доживљен је са посебном радошћу, како од стране верног народа, тако и од бројних присутних из Линца и околине, који су дошли да поделе радост са својом парохијском заједницом.

По завршетку Свете Литургије, новорукоположени свештеник Немања поделио је нафору сабраном народу, након чега је уследило срдачно честитање. Тим поводом приређен је и пригодан свечани ручак за око седамдесет гостију, који је са љубављу и пажњом припремио отац Немања са својом породицом.

Светој архијерејској Литургији, поред свештенства и верног народа, присуствовали су и угледни представници дипломатског и јавног живота: амбасадор Републике Србије у Аустрији г. Марко Благојевић, амбасадор Босне и Херцеговине у Бечу г. Сениша Бенцун и шеф Представништва Републике Српске у Бечу г. Младен Филиповић. Из Линца су, поводом рукоположења оца Немање, дошли и представници организација Екумена и Про Оријенте, као и председник Црквеног одбора у Линцу г. Никола Ченић и члан Градске скупштине града Линца г. Жељко Малешевић.

Овај благословени дан остаће трајно упамћен као сведочанство живе вере, црквеног јединства и благодатног дејства Духа Светога у животу наше Цркве у расејању.

На многаја и благаја љета, оче Немања!

ПЛИВАЊЕ ЗА ЧАСНИ КРСТ

Вековима српски народ, заједно са целокујном православном васељеном, са посебном радошћу и дубоким поштовањем прославља празник Божијављења, у спомен на свештени догађај када је Свети Јован Крститељ крстио Господа нашега Исуса Христа у реци Јордан. Тога дана открила се велика тајна Свете Тројице: нас Оца, Син који се крштава и Дух Свети који силази у виду толуба. Управо зато Божијављење представља један од најдубљих и најрадоснијих празника у живој Цркве.

Из те богате и живе традиције проистекло је и пливање за Часни крст, као видљив и снажан израз вере, саборности и духовне спремности на жртву. Они који улазе у хладну воду не чине то ради такмичења, већ као сведочанство вере и храбрости, као симбол духовне борбе и верности Христу. У овим изазовним временима, овај подвиг добија и снажну поруку опстанка православне душе у расејању – да је вера неуништива и да пламен православља гори у срцима Срба, ма где се они налазили широм света.

Пре самог пливања за Часни крст, у недељу 19. јануара, у храму Светог Василија Острошког у Линцу служена је Света богојављенска Литургија, којој је началствовао новорукоположени свештеник **отац Немања Мићић**, уз саслужење протојереја **Зорана Врбашког** и ђакона **Ђорђа Мићића**. Литургијско сабрање протекло је у молитвеном миру и празничној радости, духовно припремајући вернике за наставак богојављенског славља.

По завршетку Литургије, сабрање је настављено на језеру **AU SEE**, недалеко од Линца, где је и ове године организовано пливање за Часни крст. Свештеници су и на обали језера одслужили молитву и освештали воду, призивајући благослов Божији на све учеснике и присутне.

Пливало се **33 метра**, у знак година земаљског живота Господа Исуса Христа, дуж обале језера. Од укупно **52 пријављена учесника**, у хладну воду је ушло око **50 пливача**, што сведочи о великом интересовању и спремности на овај подвиг. Међу учесницима било је пливача не само из Линца, већ и из **Беча, Винер Нојштата, Тулна и Салцбурга**, што овом догађају даје шири саборни карактер.

Посебно поштовање изазвао је и ове године **најстарији учесник**, господин **Митко Ламбов (73)**, велики пријатељ наше Свете Цркве, чији пример показује да вера и одлучност не познају године.

Подвиг достојан дивљења учинио је **Александар Жужа из Линца**, који је први допливао до Часног крста. Победнику су, по установљеној традицији, уручени **прелазни плашт, Часни крст донет из Јерусалима и Свето Писмо – Библија**, као трајни благослов и молитвени спомен.

Неколико стотина окупљених верника и посматрача делило је радост празника у духу братства и заједништва. Уз кувано вино, топли чај и домаћу ракију, као и уз барене крањске кобасице, многи су се загрејали телесно, али пре свега срцем. Све ово омогућили су добротвори и спонзори: **Велибор Глигорић, Сениша Вујић, Дарко Јануш**, као и **ФРЉ (Жељко Малешевић)**, којима овом приликом упућујемо искрену и братску захвалност.

Цео догађај забележили су наши дугогодишњи пријатељи са **ТВ Млава**, те ће шира јавност у наредним данима имати прилику да види ово свечано и радосно сабрање на телевизији, као и на **YouTube каналу**.

Пливање за Часни крст у Линцу и ове године је посведочило да се вера не чува само речима, већ и делима; да традиција није прошлост, већ живи ток; и да је православна заједница у расејању жива, саборна и окренута будућности – са Христом у срцу и Часним крстом као путоказом спасења.

СВЕТОСАВСКЕ СВЕЧАНОСТИ

Светосавске свечаности у Линцу ове године су свечано и молићивно обележене током четири дана, сабравши велики број верника, деце и уважених гостију око лика и дела Светиога Саве, првог архиепископа српског и просветиоца нашег народа.

Предпразновање је започело у суботу, 25. јануара, служењем Свете Литургије и вечерњег богослужења. По завршетку вечерње службе, у препуном храму одржано је духовно предавање на тему „Брак и породица“, које је одржао уважени гост, професор и протојереј-ставрофор **Милош Весин**. Предавање је изазвало велико интересовање и оставило снажан духовни утисак, нарочито у времену бројних искушења са којима се савремена породица суочава.

У недељу, 26. јануара 2025. године, Свету божанствену Литургију саборно су служили: настојатељ храма у Линцу, протојереј-ставрофор **Драган Мићић**, као и протојереј-ставрофор **Милош Весин**, по благослову Његовог Високопреосвештенства Митрополита бачког др **Иринеја**, уз саслужење протојереја **Зорана Врбашког**, јереја **Немање Мићића** и ђакона **Ђорђа Мићића**, као и уз прелепо и молитвено појање црквеног хора „Свети владика Николај српски“.

Храм је био испуњен верним народом, претежно младим породицама са децом, који су пажљиво и молитвено учествовали у богослужењу. После прочитаног Јеванђеља о Слепом од рођења, прота Милош Весин се обратио сабраном народу надахнутом и поучном беседом, у којој је говорио о истинском духовном сродству са библијским личностима, о вери која отвара духовне очи, као и о покајању као предуслову живота у Царству Божијем – Царству љубави, а не силе.

У наставку Свете Литургије, на позив: „**Са вером и љубављу приступите!**“, Светој Тајни Причешћа приступила су скоро сва деца, као и велики број парохијана, што је овом литургијском сабрању дало посебну лепоту и духовну пуноћу.

На крају богослужења, прота Милош се захвалио на братском гостопримству и благослову да служи у Линцу, истичући речи светог апостола Петра: „**Добро нам је овде бити.**“ Прота Драган је, са своје стране, заблагодарио Богу и Светом Василију Острошком, као и оцу Милошу на духовној мисији и предавању одржаном претходног дана, те најавио наредно духовно предавање 29. марта, када ће гост бити отац **Клеопа**, професор Карловачке богословије и игуман манастира Пресвете Богородице у Сремским Карловцима.

Истога дана, у поподневним часовима, храм је поново био испуњен – овога пута децом која су учествовала у светосавском програму, заједно са својим родитељима, сродницима и пријатељима. Под вођством вероучитељице **Жељке Јовановић** и наставнице српског језика **Милане Вучић**, деца су се представила рецитацијама, песмама и хорским наступима у част Светога Саве.

Након вечерњег богослужења и освећења славских обељја, започео је свечани програм. Посебну радост изазвало је заједничко певање Светосавске химне, наступ дечијег

хора, као и учешће најмлађих, међу којима се посебно истакла мала **Калина** песмом „*Ми смо деца неба*“.

По завршетку програма, сва деца су примила традиционалне светосавске пакетиће, док су славски домаћини делили славски колач и жито. Вече је настављено у парохијској сали уз свечану вечеру.

На сâм дан празника Светога Саве, у понедељак 27. јануара, Свету божанствену Литургију служили су настојатељ храма, протојереј-ставрофор **Драган Мићић**, јереј **Немања Мићић** и ђакон **Ђорђе Мићић**, уз појање младих богослова и чланова хора. Освештана су славска обележја, а сви присутни су узели учешће у ломљењу колача и заједничком певању Светосавске химне. У наставку је у парохијској сали приређен свечани славски ручак.

Овогодишње светосавско празновање у Линцу остаће трајно упамћено по надахнутом госту оцу Милошу Весину, по саборним и свечаним богослужењима, дивном појању, радости и труду наше деце, као и по живом осећају да је Црква истинска заједница вере, љубави и наде, сабрана под молитвеним покровом Светога Саве.

Господе, Сине Давидов, молитвама Светога оца нашега Саве, спаси и помилуј нас!

*Вероучишељица у ѿензији
Вигосава Сѿасић*

ПРЕДАВАЊЕ ПРОФЕСОРА, ДОКТОРА, ПРОТОЈЕРЕЈА-СТАВРОФОРА МИЛОША ВЕСИНА

Свечаности поводом прославе Светиої Саве у храму Св. Василија Острошкої Чудотворца у Линцу, оийочеле су још у субоїу, 25. јануара, када је после вечерњеї боїслужења, професор, доктор, протојереј-ставрофор и умировљени парох јужночкашки, поїодин Милош М. Весин, по раније утврђеном програму, у препоном храму, одржао предавање на тему „Брак и породица“.

Високо пречасни и часни оци, браћо свештеници и ђакони, драги прото Драгане, прото Зоране, новорукоположени оче Немања, ђаконе Ђорђе и ништа мање, драги ми оче Александре, вечерас је наш гост из Чешке. Нисмо се видели неких 17, или 18 година. Тада је то било у хладној Минесоти у Америци, драга браћо и сестре!

Необична ми је радост, заиста радост, да будем овде вечерас са свима вама, посебно у овом, не тек лепом, не ни дивном, а и леп је и диван и предиван, него у заиста велелепном храму Славе Божије. Овај храм у великој мери говори и о свима вама, о свима онима дакле, који се потрудише око велелепности дома Божијег. Јер ово је сте дом Славе Божије, али у исто време је ово и дом свих вас, свих нас и без обзира где да се, ма на ком делу земаљског шара ми нађемо, када уђемо у православну цркву, поготово ми Срби, негде у србску православну цркву, а нема континента, нема простора где наших цркава нема, Богу хвала, ми се свуда осећамо као свој међу својима.

Ми се свуда осећамо заиста као код куће. Мене радује ваше при-

суство вечерас и ако мислите да сам ја дошао вама нешто да кажем што ви не знате, онда мислим да је реч о једној заблуди. Јер ја сам дошао вечерас овде да ми заједно промишљамо о нечему што се дотиче свакога од нас. Јер чак и они међу нама који можда нису или нису још увек, једноставно нису брачно свезани, они су плод нечијег брака, плод брака њихових родитеља. Дакле, свако је од нас део неке породице. Деца смо наших родитеља, многи су благословени даром родитељства, па су очеви и мајке своје деце. Многи од нас су браћа својим сестрама, сестре својој браћи. Имамо међу нама који су Богу хвала већ бабе и деде својим унуцима или они који су унуци својих бака и дека, итд. итд.

Пре него што било шта кажемо о браку и породици, а нећемо улазити у заиста многе дефиниције шта брак јесте, шта породица није итд., него ћемо првенствено говорити о ономе шта су данас највећи изазови за брак и породицу, првенствено за нас који себе доживљавамо и који јесмо православни хришћани. И пре тога, јер увек све почиње речју Божијом, као што је и ово наше сабрање почело овом вечерњом молитвом, дозволите ми да вам прочитам један кратак одељак из Посланице Ефесцима Светог апостола Павла, један текст који би свако од нас, без обзира колико да нас има у породици, без обзира да ли сами живимо, јер ипак смо део некога друштва, део смо једне веће породице, као што је ова парохија, део смо једне велике породице, као што је то наш србски народ, и наравно део смо још веће породице, ако што је то читаво човечанство. Јер је свако створен по лику Божијем.

Мислим да би овај текст многи од нас, заправо свако од нас би требало да ово дело исчитава што чешће, да не кажем свакога дана, е да би смо могли да се носимо са изазовима које овај свет не тек само поставља, него врло често и све чешће, намеће свима нама. Каже апостол Павле:

„А даље, браћо моја, јачајте у Господу и у сили моћи Њејове. Обуците се у свеоружје Божије, да бисте се моли одржали против лукавства ђаволскога. Јер ми не рађујемо против крви и тела, него против појаварства и власти и господара таме овога света, против духова злобе у поднебесју. Зато, узмице свеоружје Божије, да би сте се моли одујреци у зли и дан и одолевши свему, одржали се. Стојте дакле, ојасавши бедра своја истином и обукавши се у оклој правде. Обувши ноје у приравносци за јеванђеља мира, а изнад свега узмице штици вере, о који ћеће моћи појасати све ојњене стиреле нечастивога. И кациу сиасења узмице и мач духа који је Реч Божија.“

Када би човек само један малени део овога покушао да изврши и да спроведе у својој свакодневици, верујте, наши животи, па самим тим и наши бракови и наше породице би имали једну сасвим, сасвим другачију динамику. Ми врло често имамо обичај да много тога некако пошиснемо под штици оне магичне речи, јер она је заиста за многе постала магична, када се каже „иридиција“. Па онда ту реч изговарамо, а да заправо врло често и не знамо шта

традиција значи. А на почетку би увек требало да се опоменемо тога да Христос није рекао: ја сам традиција, ја сам обичај, него: „*Ја сам њуџи, истина и живоџи!*“ Дакле традиција у цркви, то није континуитет сећања, оно што је било присутно у једној генерацији, па је онда та генерација то пренела другој. То није чак ни сталност неких ритуала, не. Традиција је, како је то лепо рекао отац Георгије Флоровски, „...стално пребивање Духа Светога у Цркви.“ То је заправо континуитет Божијег вођења, јер Црква није организација, Црква није институција, Црква је Тело Христово! И сваки онај који Цркву доживљава и гледа и у њој очекује да види организацију, институцију, он ће то и само то једино и видети. А онај који у Цркву улази као део тога Тела, јер свако је од нас један малени, али немојте заборавити, незаобилазни и скупоцени део тога Тела. Јер колико је Христос пострадао за њега и за њу, исто је толико пострадао и за свакога осталог овде од нас присутних. Дакле Цркву не везује слово, него се Црква креће вазда и увек снагом Духа Светога. И зато ми увек на почетку сваког богослужења имамо призив Духа Светога. Када се молимо: „*Царе Небески, Уишешићелу, Душе истине, који си свуда и све исиуњаваши, дођи и усели се у нас и очисти нас од сваке нечистиоше и сџаси Благи, душе наше!*“ Црква, као што је она једна света, саборна, апостолска, она је и у исто време и отачаска. Јер Црква је отеческа управо због тога што је потврђена учењем отаца а многи од њих су то своје учење потврдили и мученичком крвљу. Јер управо су свети оци, најбољи тумачи, они који су својим животом просијавали истину.

И сада полако, долазећи на терен онога што би требало рећи о породици, не можемо а да не мимоиђемо сутрашњи празник, то су наши најстарији мученици, такозвани мученици београдски, Ермил и Стратоник, из оних најранијих хришћанских времена. Постоји не тек само по предању, једно место у ширем кругу Београда, где се зна да је било место њиховог мученичког страдања и већ неколико година уназад, постоје напори и добра воља и то ће једнога дана, када дође време, уродити и плодом, да се ту подигне и храм у славу светих мученика београдских, значи првих србских, можемо слободно рећи, мученика Ермила и Стратоника. Они нас дакле опомињу да смо ми део једне много веће и много снажније и много динамичније породице, а та породица се управо зоре Црква. И онда није ни мало случајно, да се Света Тајна брака благосиља управо овде у дому славе Божије, у храму у цркви Божијој. И нека вас не буни то што ми не говоримо о светој тајни породице, него говоримо о Светој Тајни брака. Да ли то значи да породица није света? Напротив, јесте света, али светост породице долази од светости брака. Што је светији, другим речима, што је функционалнији брак, тиме је светија, тиме је функционалнија, тиме је боља, тиме је напреднија и породица. Због тога свети оци и мученици, нису тек сведоци „старе вере.“ Не, они су сведоци „праве вере.“

Много тога има што припада старини, али нешто што је старо, не мора у исто време да буде и оно што је право, поготово оно што је „право“, а сама наша реч, коју толико често употребљавамо „православље“, управо означава то: право славље, не да нешто слаavimo, него прослављање Имена Божијег. Јер је једино у православљу сачуван неокрњени Лик Христов. Да ли то значи да смо сви ми свети? Не значи. Али значи да је свако од нас позван на светост. И управо то значе оне речи које чујемо на свакој литургији, када свештеник узносећи Свети Агнец каже: „*Свештиње Свештима!*“ Значи то је свето, Тело и Крв Христова, који се дају онима који су позвани да буду свети. Јер ми смо заједница светих, али ако смо заједница светих, а јесмо, то је као онај новчић који има две стране, на једној страни је уклесано, не нашом руком, већ крвљу Христовом: „*заједница свештих*“, док је са друге стране, а ту смо ми заслужни, уклесано: „*заједница грешника*“. Заједница грешника који се спасавају, како?

Заједно, у цркви. Због тога је то прва реч која је неодојива од појма „породице“. Не може да постоји здрава, функционална, православна породица, а да није дубоко укоренења у животу Цркве. И због тога, први изазов са којим се свака наша породица суочава, а то посебно важи за вас, за нас који живимо у расејању. Многи од вас или ваша деца су рођени овде. Ја сам 34 године био на једној типичној, како ми то у Америци кажемо, староседелачкој парохији, у Јужном Чикагу, где су људи мојих година унуци оних људи који су се родили у Америци. Значи дедови моје генерације су они који су се родили у Америци, дедови и бабе, потомци оних који су крајем 19. и почетком 20. века дошли у Америку. Значи за нас у расејању – а нема тог места, као што рекох, на свету где нас нема, – за нас је јако важно како ћемо одговорити на први изазов, а тај први изазов је питање идентитета.

ГОСТОВАЊЕ ХОРА ИЗ БЕОГРАДА

У недељу Месојусну, 23. фебруара, у нашем храму је мољитвено и свечано прослављена Света Литургија, којом је начелствовао протојереј Зоран Врбашки, уз саслужење ђакона Ђорђа, а коју је својим надахнућим и мољитвеним појањем посебно улепшао Хор храма Светиога Саве.

Сабрани верни народ имао је благослов да у литургијском сабрању чује складно, богословски дубоко и уметнички зрело појање хора који већ деценијама негује богату традицију српске православне црквене музике. Умилни и снажни гласови појаца испунили су храм духом молитве, тишине и унутрашње сабраности, помажући вернима да срцем и умом учествују у Светој Тајни Евхаристије.

Појање хора из Београда дало је овом литургијском сабрању посебну свечаност и значај, нарочито у недељи која нас уводи у припремни период пред Велики пост. Кроз богослужбене напеве, верни су били подстакнути на покајање, смирење и духовну будност, како би са укрепљеном вером и чистијим срцем кренули у предстојећи подвиг поста и молитве.

Ово братско гостовање представља и лепо сведочанство живе и непрекинуте везе између црквених заједница у отаџбини и расејању. У заједничком богослужењу и појању откривена је пуноћа саборности Цркве, у којој се, без обзира на просторне удаљености, сви сабирамо око једне Чаше и једне вере. Верни народ је са искреном благодарношћу и духовном радошћу примио ово гостовање, доживљавајући га као истински дар и благослов, који ће остати упамћен као један од лепших и духовно значајних тренутака у животу наше парохијске заједнице.

Свакога петка од 17:00 служимо АКАТИСТ пред иконом ЧУДОТВОРНЕ ИКОНЕ БОГОРОДИЦЕ ТРОЈЕРУЧИЦЕ. Сваке суботе од 17:00 ВЕЧЕРЊЕ.

ПРЕДАВАЊЕ Г. МИХАЈЛОВИЋА

У суботи, 15. марта у нашем храму је, након вечерње молитве, одржано духовно предавање на тему „Како служити ближњима и не изгубити себе“. Предавање је одржао Данило Михајловић, који је на јасан, иастирски и живојно близак начин говорио о једном од најосељивијих питања хришћанској живоји – о равнојези између жривене љубави према ближњима и очувања унутрашње духовне целовитости личности.

Полазећи од јеванђелских примера и искуства Цркве, предавач је указао да истинско служење никада не подразумева самоуништење, већ се рађа из личног односа са Богом, из молитве и унутрашњег мира. Посебно је наглашено да човек може дугорочно служити другима само онда када и сâм духовно живи, расте и обнавља се у Христу.

Предавање је изазвало велико интересовање сабраних верника, који су са пажњом пратили излагање, препознајући у њему теме које се тичу свакодневног породичног, парохијског и друштвеног живота. Након излагања, уследио је кратак разговор, у коме су присутни имали прилику да поставе питања и поделе лична искуства.

Ово духовно сабрање представљало је још један благословени тренутак у животу наше заједнице, подсећајући нас да је хришћанско служење увек пут љубави, али и одговорности према сопственој души.

БЛАГОСЛОВЕНО САБРАЊЕ СВЕШТЕНСТВА ЕПАРХИЈЕ АУСТРИЈСКЕ

Благословом Њејовој Високојреосвешћенствва, Митрополија бачкој и администратора Епархије аустријске, Иринеј, свешћенство наше Епархије сабрало се 15. априла у Храму Свемој Василија Осирошкој Чудојворца у Линцу, њоводом јодуише свешћеничке исјовестии.

Према благословеном поретку и устројству Свете Цркве, овај значајан духовни догађај обавља се једном годишње у месту које одреди надлежни епархијски архијереј. Овога пута, та част и радост припале су нашој парохији, што је за све нас представљало велику духовну радост, али и подстрек за даље служење. Том приликом, у храму се сабрало више од тридесет свештенослужитеља из различитих крајева Аустрије, што је на посебан начин посведочило живу веру, братску љубав и саборност Цркве Христове.

Посебна духовна корист овог сабрања огледала се у чињеници да је и ове године свету службу исповедања свештенства обавио **Рашко Радовић**, Високопречасни протојереј-ставрофор из Трста, човек дубоке побожности, богатог пастирског искуства и свештеничке мудрости, чија је реч многим била истинско укрељење и духовна подршка.

Истота дана служена је и **Света Литургија Пређеосвешћених Дарова**, којом је началствовао пречасни протојереј **Никола Пантић** из Салцбурга, уз

саслужење пречасног јереја **Далибора Петића** из Санкт Пелтена, пречасног јереја **Александра Дмитровића** из Гмундена, као и ђакона **Ђорђа Мићића** из Линца.

Многи од сабраних верника имали су благослов да приступе **Светој Тајни Причешћа**, сјединивши се са Телом и Крвљу Господњом, што представља врхунац и смисао сваког литургијског и духовног сабрања.

По завршетку молитвеног дела, братско дружење настављено је у парохијској сали, у топлој и срдечној атмосфери. Вредне руке наших парохијанки, предвођене про-

тиницом **Тањом Врбашки**, припремиле су богат и укусно осмишљен **посни ручак на води**, у потпуности у складу са духом Великог поста. У припреми трпезе, са љубављу и пожртвовањем, учествовале су и **Нада Врховац** и **Луција Величковић**, којима овом приликом упућујемо искрену и срдачну благодарност.

Овај дан остаће упамћен као дан молитве, покајања, братског сабрања и истинске духовне радости. Нека Господ благослови све учеснике овог сабрања, дарујући им снагу, мир и радост у даљем служењу Цркви и народу Божијем.

ПРЕЦИ НАШИ

Ако ћемо да се хвалимо претцима својим, не смемо бити мањи од њих у молитви и љубави – у молитви, да би нам Бог био савезник, помоћник и заштитник; у љубави, да би нам живот био радост и снага и светлост.

(Св. Николај Жички)

СЛУЖЕЊЕ СВЕТЕ ТАЈНЕ ЈЕЛЕОСВЕЋЕЊА

У четврту недељу Великој њосџи, у време када Света Црква нарочито њозива верне на духовно укрејљење, тирљење и наду, у храму Светејој Василија Острошкој у Линцу служена је Света Тајна Јелеосвећења. Ова света Тајна, усџановљена њо ѡредању светих аџосџола ради исцељења душе и шела, сабрала је велики број верника који су са мољитвом, смирењем и живом вером у милосџи Божију ѡприсџуџили овом блаџодаџном чину.

Свештенослужитељи су у заједничкој молитви призивали благодат Светога Духа да освети јелеј, како би он постао средство исцељења и укрељења за све који му са вером приступају. Поред старешине храма, протојереја-ставрофора **Драгана Миџића**, у служењу Свете Тајне Јелеосвећења учествовали су и:

протојереј **Зоран Врбашки**, парох у Линцу;
протојереј **Никола Скопљак** из Велса;
протојереј **Љубомир Болић** из Енса;
јереј **Андреј Живковић** из Браунауа;
јереј **Александар Дмитривић** из Гмундена;
јереј **Немања Миџић** из Граца,
као и Ѣакон **Ђорђе Миџић** из Линца

Само богослужење одвијало се у молитвеном миру и тишини испуњеном храму. Верни народ је са пажњом и унутрашњом сабраношћу слушао читање **седам одељака из Светог Јеванђеља**, који сведоче о чудесним исцељењима Господа Исуса Христа, као и **седам молитава** у којима се призива Божија благодат за освештање јелеја и укрепљење свих присутних.

Посебну радост изазвало је присуство великог броја младих, који су са вером и смирењем приступили овој Светој Тајни, сведочећи да је наша Света Црква жива и да у њој духовно узраста ново поколење, које корача путем својих предака. По завршетку читања и молитава, свештенство је вернике помазало освећеним јелејем,

узносећи молитве за њихово телесно и духовно здравље. Благодат Божија осећала се у свакој изговореној речи, у сваком помазању и у свакој души која је у заједници Цркве затражила утеху и исцељење.

Важно је истаћи да се у **Архијерејском намесништву за средњу Аустрију** ова Света Тајна **редовно служи једном у току Васкршњег поста**, по утврђеном редоследу о којем се свештеници међусобно договарају. Оваква пракса, настала из пастирске бриге и жеље за саборним служењем, из године у годину се учвршћује и постепено **улази у лепу и благословену традицију** нашег намесништва, на радост и духовну корист верног народа.

Пригодну и поучну беседу произнео је протојереј **Љубомир Болић**, који је подсетио на значај покајања, трпљења и поверења у Божији промисао, посебно у временима болести и животних искушења.

На крају богослужења, старешина храма протојереј-ставрофор **Драган**

Мићић захвалио се свим свештенослужитељима који су учествовали у овом благословеном духовном сабрању, као и верном народу на молитвеном учешћу. Том приликом подсетио је на значај поста, молитве и редовног учешћа у Светим Тајнама, нарочито у данима Великог поста, када се Црква припрема за највећи хришћански празник – **Светло Васкрсење Христово**.

Нека Господ, по својој великој милости и молитвама **Светог Василија Острошког**, дарује свима здравље, мир и духовну снагу, да у радости и љубави дочекамо светло и спасоносно Христово Васкрсење.

ДУХОВНО ВЕЧЕ У НАШЕМ ХРАМУ

У нашем храму је одржано изузетно значајно и садржајно предавање на тему: „Како живети пре брака и како себи наћи живојног сапутника“. О овој савременој, али у основи дубоко духовној теми, говорио је уважени професор Биословије у Сремским Карловцима, др Клеопа, који је својим надахнућим излагањем дошао до срца свих присутних.

На почетку вечери, уваженог госта је срдчним речима добродошлице поздравио старешина храма, протојереј-ставрофор Драган Мићић, истакавши значај оваквих сусрета, нарочито у времену када се млади људи често суочавају са бројним искушењима, дилемама и конфузијом око теме љубави, брака и породичног живота.

Професор Клеопа је, ослањајући се на богато искуство, Свето Писмо, предање Цркве и мудрост Светих Отаца, говорио о значају чистоте и трезвености у периоду пре брака, о духовној припреми за заједнички живот, као и о критеријумима који су важни при избору животног сапутника. Његове речи биле су прожете топлином, пастирском бригом и разумевањем савремених изазова са којима се млади сусрећу.

Посебну радост изазива чињеница да је међу слушаоцима било много младих, што сведочи о њиховој жељи да свој живот граде на духовним и моралним темељима. Управо је то најлепши плод оваквих догађаја – када омладина пронађе у Цркви сигурно упориште, смернице и утеху.

Предавање је окончано у духу дијалога – присутни су постављали питања, на која је професор Клеопа стрпљиво и са љубављу одговарао, не кријући радост због искрене заинтересованости и духовне отворености присутних.

Сви су из храма изашли охрабрени, надахнути и обogaћени, поневши са собом драгоцене поуке за лични и заједнички живот. Ово духовно вече ће, без сумње, остати у сећању као један од оних благословених тренутака који мењају поглед на свет и враћају човека његовом правом циљу – заједници са Богом и ближњима.

ХОЋЕШ ДА СЕ СПАСЕШ?

- Пребивај у Цркви и она те неће изневерити. Црква је ограда: ако си ти унутар те ограде, неће те зграбити вук; а ако изађеш ван, растргнуће те звери. Не избегавај Цркву, нема у свету ништа јаче од ње. Она је твоја нада, у њој је твоје спасење.

(Свети Јован Златоуст)

ПОСЕТА ПРЕДСТАВНИКА КОПТСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

У њојодневним часовима 23. априла, наш храм је имао њосебну часиј и радосиј да ујосији граје и уважене јосије из *Койтиска ѡправославна црква*. Ова брајиска ѡсесија ѡројекла је у духу искрене хришћанске љубави, узјамној ѡошшовања и жеље за ѡродубљивањем односа међу древним ѡправославним црквама.

Том приликом храм су посетили: • **Јоанис Абусиф** (Јован), свештеник Коптске православне парохије у Линцу, • **Бишуи Бахум**, ђакон, • **Мануел Ауад**, ђакон.

Госте су у храму срдечно дочекали **протојереј Зоран Врбашки** и г. **Жељко Малешевић**, који су у име наше парохијске заједнице упутили речи топле добродошлице, истичући радост због оваквих сусрета и значај братских односа међу хришћанима. У пријатној и братској атмосфери вођен је разговор о животу Цркве, пастирском служењу, као и о изазовима са којима се хришћани данас сусрећу у савременом друштву.

Посета је протекла у духу **међухришћанске сарадње, молитвеног заједништва и братског дијалога**, при чему је посебно истакнута заједничка вера у Господа Исуса Христа, као и вековно сведочанство хришћанства у различитим културним и историјским околностима. Гости су са искреном благодарношћу прихватили ukazano гостопримство и топли пријем, нагласивши колико им значе овакви братски сусрети.

Посета је поновљена 5. маја а у делегацији је био и коптски епископ.

Ову посету сматрамо значајним и охрабрујућим кораком у **продубљивању односа између Српске православне и Коптске православне цркве**, као и живим сведочанством хришћанског јединства у различитости, утемељеног на љубави, поштовању и заједничком сведочењу Јеванђеља Христовог у свету.

СВЕТЕ КЊИГЕ

Свете књиге читај целим својим срцем јер ћеш из њих научити задобијање врлина и твоја душа ће бити испуњена радошћу и весељем.

(Св. Ефрем Синајски)

ИЗЛОЖБА ПРАВОСЛАВНИХ ИКОНА У БИСКУПСКОЈ РЕЗИДЕНЦИЈИ У ЛИНЦУ

У петак, 23. маја 2025. године, у оквиру традиционалне културно-духовне манифестације „Дуга ноћ цркава“ (Lange Nacht der Kirchen), у просторијама Бискупске резиденције у Линцу свечано је отворена изложба православних икона, која је окупила бројне посетиоце, представнике цркава, вернике и љубитеље уметности.

Овај значајан догађај реализован је у заједничкој организацији секције Про Ориенте у Линцу и Српске православне црквене општине Светог Василија Острошког у Линцу, са циљем да се кроз уметнички приказ православне иконографије продуби разумевање духовног богатства Источне Цркве и оснажи међуцрквени дијалог.

Изложбу је, у присуству бискупа Линца **др Манфреда Шојера**, отворио др **Јозеф Пирингер**, председник секције **Про Ориенте** у Линцу. У свом уводном обраћању, др Пирингер је нагласио значај културне размене и међусобног поштовања међу хришћанским традицијама, као и улогу уметности у изградњи мостова разумевања и сарадње. О дубоком духовном значењу и улози иконе у животу православних хришћана, као и о њеној литургијској функцији, надахнуто је говорио протојереј **Зоран Врбашки**, парох парохије у Линцу, који је посетиоцима приближио богословски и уметнички контекст настанка

ног поштовања међу хришћанским традицијама, као и улогу уметности у изградњи мостова разумевања и сарадње. О дубоком духовном значењу и улози иконе у животу православних хришћана, као и о њеној литургијској функцији, надахнуто је говорио протојереј **Зоран Врбашки**, парох парохије у Линцу, који је посетиоцима приближио богословски и уметнички контекст настанка

икона, истичући њихову улогу као прозора ка Небу и присуства светих у животу Цркве.

Својим присуством овај свечани чин увеличали су и представници других хришћанских заједница, културни радници и верници разних националности. Изложба је изазвала велико интересовање и топле реакције публике, посебно оних који су по први пут имали прилику да се сусретну са духовним богатством и естетском лепотом православне иконографије.

Овај културни догађај представља драгоцен допринос бољем међусобном разумевању, јачању хришћанског јединства и афирмацији православне традиције у савременом европском контексту.

НЕПРИЈАТЕЉИ

Живи у миру не само са својим пријатељима, већ и са својим непријатељима; али само са својим личним непријатељима, не и са непријатељима Божијим.

(Св. Теогосије Кијевских ђећина)

ЦВЕТИ

У храму Светиој Василији Острошкој у Линцу прослављен је празник Цвети – улазак Госиода Исуса Христиа у свети град Јерусалим. Овај празник, који претходи Великој и Сирасној седмици, сабрао је велики број верника, међу којима је било нарочито јуно деце, што је дало посебну радост и лепоту чиниавом доађају. Цела заједница се сабрала у духу љубави и молитве, сведочећи веру у Христа као Победитеља смрти и Дародавца живота.

Празнично вечерње богослужење започело је свечаним обходом око светог храма. Са упаљеним свећама и осмесима на лицима, деца и одрасли су са побожношћу учествовали у литији, носећи освећене врбове гранчице — симбол палиминих грана којима је народ поздравио Христа приликом Његовог уласка у Јерусалим. У свечаном ходу, заједно са верним народом, кретали су се и свештеници: протојереј-ставрофор Драган Ми-

ћић, протојереј Зоран Врбашки и ђакон Ђорђе Мићић, који су предводили молитву, узносили благослове и благосиљали сабране.

По завршетку литије, у наставку сабрања, служена је вечерња молитва у храму. Певницу су предводиле сестре Марија и Драгана Симић, заједно са појцима, доприносећи свечаности молитвеног расположења својим умилним појањем. Присутни рипидоносци својим достојанственим држањем дали су богослужењу свечан и литургијски украс.

Круна празничног сабрања било је освећење врбових гранчица, које су затим подељене верницима за благослов у њиховим домовима. Те гранчице представљају знак наде, вере и духовног пробуђења, које Цвети доносе као увод у дубину и смисао страдања и васкрсења Христовог.

Целокупно празнично вече протекло је у молитвеном духу, у радости заједништва и литургијске пуноће, уз благодарност Богу што нас сабира и дарује нам духовну снагу да корачамо путем Крста ка Васкрсењу.

ЧИСТОТА ХРАМА – ОДРАЗ НАШЕ ЉУБАВИ ПРЕМА БОГУ И ЗАЈЕДНИЦИ

Многи посећиваоци су често истинити како су наш храм и његова околина увек чисти и уредни. То није било случајно – за њу лепоју били су заслужни вредни чланови наше парохије, који су својом љубављу, трудом и добровољним радом служили Богу и заједници.

Тога дана капела за паљење свећа добила је нови сјај, као и плато испред храма. Захваљујући новопеченом приватнику **Марију Микићу**, који је, уз подршку свог оца **Зорана**, испробао нове машине за чишћење, читав простор је заблестао као никада до тада.

И они су били радосни због учињеног труда – а ми још више. Од срца смо се помолили Господу да њихов рад буде благословен, да имају довољно посла и успеха у сваком труду који предузимају. Са наше стране добили су искрену препоруку, а изнад свега – Божији благослов. ☩

ВЕЛИКИ ПЕТАК

Велики Петак, дан најдубље тишће, бола и молићивене тишћине у живојој Цркве, свечано је и достојанствено обележен у нашем храму у Линцу. На вечерњем бојослужењу, уз изношење и полагање Плаштанице у Христов гроб, сабрао се изузетно велики број верника. Храм је био испуњен до последњеј месће, а посебну радост и наду у будућности Цркве представљало је присуство великој броја деце, која су својом искреном побожношћу, тишином и њажњом дала посебну лејојоу овом свейом и шешком дану.

Христов Гроб, као и сваке године, са много љубави, стрпљења и молитвеног усрђа украсиле су **парохијанке, на челу са протиницом Грозаном**. Њихов несечичан труд и дар из срца допринели су да простор око Гроба Господњег буде украшен достојанствено и у духу Великог Петка, стварајући дубоко молитвену и смирену атмосферу, која је сабране вернике уводила у тајну Христовог добровољног страдања и жртве ради спасења света.

Након изношења и постављања Плаштанице у Гроб, верни народ је са побожношћу приступао **провлачењу испод Ње**, у складу са побожном народном традицијом. Тај чин је за многе представљао тихи израз личне молитве, смирења, покајања и наде у исцељење душе и тела, као и вапај распетом Христу за милост, утеху и духовно укрепљење.

Храм је током целе ноћи остао **отворен за молитвено бдење**, како би верници могли да у тишини и миру бораве крај Гроба Господњег. Млади и стари су се смењивали у дежурству, читајући пригодне молитве, чинећи тако **непрекидно молитвено бдење**, у складу са вековном црквеном традицијом. Та тиха ноћна молитва била је снажно сведочанство живе вере и љубави према Христу, који је тога дана ради нас пострадао и био положен у гроб.

Овакво молитвено сабрање, прожето тугом, тишином и надом, представљало је дубоку духовну припрему за велику и светлу радост **Васкрсења Христовог**, коју су сви сабрани верници са вером, стрпљењем и надом ишчекивали.

„Бог је огањ који згрева и разбуктава срца и утробе. Дакле, ако у својим срцима осећамо хладноћу, студ која долази од ђавола, јер је ђаво студен, то призовимо Господа и Он ће доћи и згрејати срце наше не само савршеном љубављу према Њему него и према нашим ближњима. Топлина изгони студ добромрца“...

Свейи Серафим Саровски

ВАСКРШЊА ПОНОЋНА ЛИТУРГИЈА

У најсвешћеној ноћи хришћанске историје, када се читава православна црква сабира око Тајне Живота и победе над смрћу, у храму Светеи Василија Острошкои у Линцу торжествене је и моштено прослављено **Васкрсење Господа нашег Исуса Христа**. Поноћна пасхална Света Литургија заочеала је у 00.00 часова, а претходили су јој свечано јутрење и васкршњи Крсни вход – литија око светеи храма, у којој је верни народ, носећи утаљене свеће као символ светлости Христове, са радошћу и побожношћу појао:

*„Воскресење Твоје, Христие Сине,
анђели певају на небесима;
и нас на земљи удостој
чистиим срцем да Те слаavimo!“*

Светом Литургијом је началствовао протојереј-ставрофор Драган Мишић, старешина храма, уз саслужење протојереја Зорана Врбашког и ђакона Ђорђа Мишића. Саборна радост верног народа испунила је храм и његову порту – неколико стотина верника, у молитвеном трептају и унутрашњој сабраности, дочекало је „Празник над празницима и Са-

бор над саборима“. Храм је био обасјан светлошћу васкршњих свећа, док су срца сабраних зрачила надом, вером и радошћу у победу живота над смрћу.

У духу древног предања и поретка Свете Цркве, после прочитаног Светог Јеванђеља и свештеног возгласа „**Христос васкрсе!**“, одјекнуо је снажан и јединствен одговор целог народа: „**Ваистину васкрсе!**“, чиме је храм постао простор небоземне радости и пасхалног торжества.

У току Свете Литургије, прочитана је **Васкршња посланица Његове Светости Патријарха српског Г. Порфирија**, у којој је, са очинском бригом и пастирском љубављу, упућен позив на веру, мир, покајање и духовно васкрсење као пут истинског и вечног живота у Христу.

Многи од сабраних верника, припремљени постом, молитвом и Светом Тајном исповести, са радошћу су приступили **Светој Чаши**, сјединивши се са Васкрслим Господом у Његовом Телу и Крви и примивши залог живота вечног и спасења.

Пред крај Свете Литургије освештана су **васкршња јаја**, древни и препознатљиви хришћански символ живота, васкрсења и обнове, која су потом подељена свим присутнима. Пасхална радост наставила се у братском заједништву, честитању празника и радосним сусретима верника, све до раних јутарњих сати.

У овој светој ноћи, ноћи која је осветлила све векове, Линц је постао мала икона Јерусалима – града у којем је живот победио смрт, љубав надвладала мржњу, а светлост Христова распршила таму.

**ХРИСТОС ВАСКРСЕ!
ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!**

ВАСКРШЊИ ДАРОВИ НАШЕМ ХРАМУ

У свейтим и радосним данима *Васкрсења Христјовој*, када Свeтa Црква слави победу животиа над смрћу, и наш храм се *радује* значајним и блајословеним даровима. Ови дарови нису само материјални, већ пре свега прeдcтaвљају сведочанcтвo живе вере, љубави према Цркви и искрене поcвeћeности наших парохијана дому Божијем.

Са посебном благодарношћу и поштовањем истичемо прилог **Миланке и Миленка Николић**, који нашем храму приложише **комплетне свештеничке и ђаконске одежде као и два стихара за чтечеве**. Овај дар, изузетне вредности, представља значајан допринос животу наше заједнице, јер доприноси лепоти, свечаности и достојанству богослужења, као и укупном Литургијском поретку храма. Њихова жртва и љубав према Цркви остају пример хришћанске одговорности и несебичног служења.

Благочестиви брачни пар **Сузана и Милош Павловић** дарују нашем храму икону „**Тајне вечере**“, као молитвени подсетник на установљење Свете

Тајне Евхаристије и на неизмерну љубав Господа Исуса Христа према човеку. Ова икона обогаћује свети простор храма и подсећа верне на заједницу, жртву и јединство у Христу.

Познати фудбалер, **Филип Стојковић** и његова супруга **Анђела**, поклонили су икону „Скидање са Крста“. Ова икона снажно подсећа на Христово страдање и Његову добровољну жртву ради спасења света, али истовремено носи и тиху наду која води ка радости Васкрсења.

Икону „Светог великомученика **Георгија**“, небеског заштитника војника и хришћанских

подвижника, прилажу **Нада** и **Раденко Врховац**. Лик овог светитеља, који својом вером и храброшћу побеђује зло, остаје као трајно духовно надахнуће и утеха свима који настоје да живе по Јеванђељу.

Свим приложницима упућујемо искрену молитвену благодарност и

призивамо благослов **Васкрслог Господа**, да им подари здравље, мир, радост у породицама и сваку духовну и телесну добробит. Њихови дарови трајно се уграђују у живот нашег храма као сведочанство живе вере, љубави и васкрсне радости, којом Црква живи кроз своје верне.

ПРАЗНИК СЛАВЕ ПЕВНИЦЕ

У молићвеној радосћи и саборном духу, 3. маја, прослављена је крсна слава певнице нашег храма Свете Николаја Српског. Ово лепо и значајно сабрање било је прилика да се на посебан начин заблагодари Богу за дар појања и за све оне који својим трудом и ревношћу украшавају бојослужења и чине да молићва Цркве буде узнесена складно, досијојанствено и са љубављу.

Певница нашег храма, као живи и незаобилазни део литургијског живота заједнице, броји око петнаест чланова, међу којима се посебно истичу сестре Марија и Драгана Симић, које су својом постојаношћу, ревношћу и љубављу према црквеном појању већ годинама уграђивале у духовни живот парохије.

Славље је започело **служењем Акатиста Светом Николају**, који су служили **протојереј-ставрофор Драган Мићић** и **протојереј Зоран Врбашки**. Отац Зоран је, заједно са својом породицом, уједно био и **овогодишњи славски домаћин**, приневши свој труд и љубав за радост целе заједнице.

Након молитвеног дела, у парохијској сали су **освештана крсна знамења**, у присуству благочестивог народа, чиме је још једном потврђена духовна и заједничарска димензија овог празника.

У складу са црквеном традицијом, **четвртина славског колача** предата је **Јелени и Татомиру Јагодић**, који су тим чином преузели част и обавезу да буду **славски домаћини певнице у 2026. години**.

По завршетку свечане вечере, дружење је настављено у порти храма, уз песму, разговор и радосно братско-сестринско заједништво, које је још једном посведочило да је Црква, пре свега, заједница љубави у Христу. Овај празнични дан остао је у лепом и благословеном сећању свих присутних.

ПОСЕТА УЧЕНИКА HTL WELS

*Дана 5. маја, наш храм је имао часӣ и радосӣ да уіосӣи ученике четвр-
тӣої разреда Техничке школе **HTL Wels**, који су, у іраіӣњи својих іпрофесо-
ра, іосіодина **Schrangel-a** и іосіодина **Spöcker-a**, дошли у оквиру школскої
іпројекта іосвеіеніої уіознавању различіӣтих верских ітрадиција и куліу-
ра у Аусірији.*

Госте је срдечно примио старешина храма, **протојереј-ставрофор Драган Мићић**, који је током једночасовне презентације представио основне елементе православне вере, историјски развој и симболику православног храма, као и свакодневни духовни живот верника. Посебна пажња посвећена је улози црквене општине у Линцу, њеном значају за очување верског, културног и националног идентитета, као и пастирској бризи за вернике у дијаспори.

Презентација је била обогаћена живим примерима из пастирске праксе, што је ученицима омогућило да на непосредан и разумљив начин сагледају како изгледа православна духовност у савременом друштву и у условима живота ван матице. Ученици су показали велико интересовање, постављали бројна питања и са пажњом пратили излагање.

Међу ученицима је био и **Никола Пандуровић**, пореклом из Неготина, који је уједно био и један од иницијатора ове посете. Његово ангажовање и жеља да повеже своју школу са нашом црквеном заједницом представљају леп пример очувања духовног и културног идентитета међу младима који одрастају у мултикултурном окружењу.

Међу ученицима је било и више младих чији родитељи потичу са простора бивше Југославије, што је овом сусрету дало додатну димензију значаја – као сусрет културе порекла и стварности у којој данас живе, уче се и граде своју будућност. Целокупан сусрет протекао је у духу међусобног поштовања, отворености и искрене заинтересованости за дијалог. Посета је закључена обостраном жељом да овакви сусрети постану чешћи и да наставе да граде мостове разумевања, уважавања и мирног суживота међу људима различитих верских и културних традиција.

Фабричној радници Станки К. која пита шта означавају речи: Тебје Господи

При крају сваке молитвене јектеније свештеник позива народ, да се потпуно преда Господу Христу говорећи: „Сами себе и друг друга, и сав живот наш Христу Богу предајемо!“ На то народ одговара: Теби, Господе!

То су речи врло значајне, и могу се применити на многе прилике у животу људском.

Кад имаш здравље и напредак у послу, уздигни срце своје и реци: благодарим – Теби, Господе!

Кад ти људи чине почести и говоре похвале, реци у себи: то ја не заслужујем, то не припада мени но – Теби, Господе!

Када децу своју испраћаш у радњу или школу или на војску, благослови их с прага куће своје и реци: предајем их у старање – Теби, Господе!

Када те нападне завист људска и неверство пријатеља, не клони духом и не држи горчину у срцу своме, него реци: све ово предајем на суд и правду – Теби Господе!

Када пођеш за мртвачким ковчегом свог најмилијег, корачај храбар као кад носиш дар највећем Пријатељу, и реци: ову милу душу приносим на дар – Теби Господе!

Када се наднесу мутни облаци демонских кушања, и муке и болести, не очајавај него реци: за помоћ и милост обраћам се – Теби, Господе!

Кад ангел смрти стане покрај твоје постеље, не уплаши се – пријатељ је – него се опрости с овим светом и реци: душу моју покајану предајем у руке – Теби, Господе

ОБНОВЉЕНА ПАРОХИЈСКА САЛА – ПРОСТОР САБРАЊА ПОСЛЕ СВЕТЕ ЛИТУРГИЈЕ

Наша парохијска сала, као место сабрања, сусрећа, дружења и духовне радосћи, поново је засијала у новом и освеженом руху. То је простор у коме се верни народ редовно сабира након Свете Литургије, удружавајући литургијско заједништво у браћком разговору, заједничкој тврдици и међусобном упознавању. Управо зато је било важно да овај простор добије изглед достојан своје намене и значаја.

Уз Божију помоћ и добру вољу људи, сала је добила заслужено освежење кроз нови слој боје, који је унео светлост, свежину и топлину у овај важан део нашег парохијског живота. У њој се, после богослужења, одржавају разговори, предавања, свечаности и бројна сабрања која јачају осећај припадности и заједништва.

Посебну и искрену захвалност дугујемо нашем парохијанину Саши Митровићу, који је, показујући истинску љубав према Цркви и заједници, окупио своје пријатеље молере и заједно са њима несебично обавио овај захтеван и одговоран посао. У овом труду пројавила се права хришћанска слога, пожртвованост и дух заједничког служења.

Ова обнова није само унапређење простора, већ и сведочанство да Црква живи и дише кроз своје чланове. Тамо где се народ сабира у име Христово – и у храму и после Литургије – ту се гради жива заједница.

Свима који су учествовали у овој акцији упућујемо молитвену благодарност, са жељом да им Господ узврати стоструко – добрим здрављем, миром у срцу и благословом у сваком добром делу.

Нека љубав и труд који су овде уграђени буду подстрек свима нама да и даље, заједничким снагама, уређујемо и чувамо простор у коме се после Свете Литургије наставља живот Цркве – у радости, слози и братској љубави.

ПРИПРЕМЕ ЗА ПАРОХИЈСКУ СЛАВУ

У духу заједничког живота, преданости и вере, извршене су ојсежне припреме за прославу парохијске славе – Светиој Василији Острошкој – у Лињу, која је и ове године организована са великом љубављу и њажњом. Храм и црква су оживели захваљујући труду и залагању наших верника, који су, вођени примером великог светитеља и љубављу према својој Светиој Цркви, узели активно учешће у свим припремним радовима и сачекали се у петак 10. маја да доврше зајочешће.

Побожан и вредан брачни пар **Ђорђевић из Велса** побринуо се да простор око храма заблиста, уредивши живицу и околину црквеног комплекса. **Саша Митровић**, уз несебичну подршку својих пријатеља, довршио је радове на фасади црквене сале, чиме је овај објекат добио уређен и достојанствен изглед за све госте који су дошли на славско сабрање. **Славски домаћин, Младен Ђурановић**, заједно са својим сарадницима, поставио је велики свечани шатор капацитета око 500 места, чиме су створени услови за достојанствен дочек бројних верника и гостију.

У храму је у вечерњим сатима, служен Акатист Пресветој Богородици, коме су присуствовали и питомци Војне и Полицијске академије из Београда, што је посебно обогатило молитвени сабор и дало му свечани и саборни карактер. Посебну духовну тежину догађају дало је и присуство **потомака жртава концентрационог логора Маутхаузен**, који су се са дубоким поштовањем и молитвеним трепетом поклонили сенима својих пострадалих предака.

Делегацију из Србије чинили су **високи представници државе**: државни секретар **Зоран Антић**, генерални конзул Републике Србије у Аустрији **госпођа Вера Вукићевић**, конзул **господин Дејан Удовичић**, као и хонорарни конзул **господин Александар Ченић**. Њихово присуство представљало је јасан израз бриге, подршке и повезаности матице – са својим народом у расејању.

У име **Културно-просветне заједнице Србије**, **госпођа Божица Велосис** уручила је признања заслужним појединцима и организацијама који су се истакли у очувању српске културе, духовности и националног идентитета у дијаспори.

Гости из Србије су, у **недељу 11. маја**, учествовали и на званичној комеморацији у некадашњем нацистичком концентрационом логору **Маутхаузен**, где су, заједно са представницима државе и Цркве, одали молитвени помен и дубоко поштовање свим невино пострадалима на том страшном месту страдања.

СЛАВЉЕ У РАДОСТИ И МОЛИТВИ

У недељу, **11. маја 2025. године**, у присуству великог броја верника и драгих џосицију, свечано је прослављена **храмовна слава**, празник посвећен заштитнику нашег храма – **Светом Василију Острошком**. Овај благословени дан проишао је у духу молитве, саборности и заједничтва, испуњен духовном радошћу и браћинском љубављу.

Светом Литургијом, у празнично украшеном храму, начелствовао је протојереј-ставрофор **Драган Мићић**, уз саслужење уваженог госта протојереја-ставрофора **Предрага Азапа из Илока**, као и протојереја **Зорана Врбашког** и ђакона **Ђорђа Мићића**. За певницом су појали наши појци, предвођени **Драганом Симић**, узносећи молитве и славослова Господу и светитељу коме је храм посвећен.

По завршетку Свете Литургије, у присуству сабраног народа, обављено је **освећење и резање славског колача**. Овогодишњи славски домаћини били су **господин Младен Ђурановић са супругом Душанком и својом породицом**. Они су се са великом љубављу и одговорношћу прихватили ове часне дужности. Четвртину славског колача предали су наредном куму, **господину Здравку Симуновићу**, који се, заједно са супругом **Свјетланом**, примио кумства за **2026. годину**. Овај свечани чин протекао је у молитвеном расположењу и истинској духовној радости.

Порта храма била је испуњена верним народом, од најмлађих до најстаријих, а празнично славље настављено је **трпезом љубави**, коју су припремили домаћини. Свештеници су благословили храну, а атмосфера је била прожета песмом, осмесима и братском блискошћу.

Посебан допринос свечаној и радосној атмосфери дали су **Ненад Игњатовић са својим пријатељима музичарима**, чије је музицирање, са осећајем ме-

ре и поштовања према светом догађају, унело у порту дух радости, традиције и саборности и додатно улепшало целокупно славље.

У поподневним часовима, по завршетку званичне комеморације у **Маутхаузену**, слављу су се придружили и високи гости: **амбасадор Босне и Херцеговине у Аустрији**, **господин Сениша Бенџун**, као и **господин Младен Филиповић**, шеф Представништва Републике Српске у Републици Аустрији, са својим сарадницима.

Такође, велико нам је било задовољство што смо у овом празничном дану угостили и представнике **Републике Србије**: **генералног конзула госпођу Веру Вукићевић**, **конзула господина Дејана Удовичића** и **хонорарног конзула господина Александра Ченића**, који су били у пратњи својих сарадника. Њихово присуство представљало је не само званичну подршку, већ и израз искрене духовне и народне повезаности са Србима у расејању.

Цео дан протекао је у знаку духовне радости, молитве, гостољубља и саборности. Био је то живи доказ да се вера и љубав у Христу најдубље доживљавају у заједници сабраној око светог олтара. Овај празнични дан остао је дубоко урезан у памћење свих који су у њему учествовали, као дан благодарности, братске љубави и народног сабрања.

Свима који су на било који начин допринели организацији и лепоти ове свечаности, упућујемо искрену и срдачну благодарност, а нашем куму и будућим славским домаћинима желимо добро здравље, духовну снагу и обиље Божјег благослова.

Свима који су на било који начин допринели организацији и лепоти ове свечаности, упућујемо искрену и срдачну благодарност, а нашем куму и будућим славским домаћинима желимо добро здравље, духовну снагу и обиље Божјег благослова.

ПРАЗНИК СВЕТОГ ВАСИЛИЈА ОСТРОШКОГ

*У великој духовној радосћи, 12. маја је прослављен празник **Свештој Василија Острошкој**, заштитице нашеј храма и целе парохије. Овај велики свештићел, чије мошти почивају у манастиру Острогу а Епиграхиљ у нашем храму и коме се верни народ са вером и нагом обраћа већ вековима, и овога пушта сабрао је верне у љубави Христивој на заједничкој молитви.*

Свету Литургију служио је протојереј Зоран Врбашки, уз молитвено учешће бројних верника. За певницом је одговарала Драгана Симић, која је својим појањем допринела молитвеној лепоти и свечаности богослужења.

Литургијско сабрање било је обogaћено присуством уважених гостију из отаџбине – питомаца Војне и Полицијске академије из Београда, који су дошли у пратњи својих професора и васпитача. Делегацију је предводио државни секретар у Министарству Републике Србије, господин Зоран Антић, заједно са госпођом Божицом Велуосис.

У оквиру литургијског сабрања, протојереј-ставрофор Драган Мишић освештао је крсна знамења за фондацију „Срби за Србе“ и Српски културни клуб „Острог“ из Линца, чиме је празник добио и изразиту димензију хришћанске солидарности, љубави и бриге за ближње.

Ово празнично сабрање остало је дубок и благословен утицај у срцима свих присутних. Било је то живо сведочанство вере, љубави према Цркви и поштовања према Светом Василију Острошком, који и данас, као и кроз векове, својим светим молитвама чува, исцељује и духовно укрењује свој верни народ.

Слава Богу и Светом Василију Острошком Чудотворцу, а свима који су учествовали у овом светом сабрању – нека празник остане на духовну корист и благослов.

ПОКЛОН ЗА СПОМЕН КАПЕЛУ

На дан када смо, поводом Дана примирја, служили парастос српским жртвама Првог светског рата испред наше спомен-капеле у Маутхаузену, ова светиња је добила ново постоље за целивајућу икону.

Постоље су као прилог даривали Драгољуб Ђоћкало и Стево Пена из Медне, док је икону приложио свештеник Немања Мићић из Граца.

ХОДОЧАШЋЕ У СВЕТИЊЕ ЈЕРМЕНИЈЕ

По блајослову Високојреосвећеној Миџројолијџа бачкој и администратора Ејархије аустријске, јосјодина др Иринеја, Црквена ојијџина Свейтој Василија Осјрошкој у Линцу орјанизовала је духовно и кулјурно ходочашће у древну Јерменију, од 17. до 24. маја 2025. јодине. Ходочашће је јрегводио стјарешина храма у Линцу, јројојереј-стјаврофор Драјан Миђиђ, а у њему је учестјовала јруја верника из Линца и друђих крајева Аустрије.

Јерменија, као прва држава која је званично прихватила хришћанство већ 301. године, представља земљу дубоке духовности, страдања и васкрсне вере. Циљ овог путовања био је, пре свега, молитвен и поклонички – да се обиђу древне светиње, да се у молитви и духовној тишини приближимо истинама вере, да се обогатимо сусретима са православном браћом и да се вратимо испуњени новим духовним снагама.

Током путовања обишли смо најзначајније јерменске светиње: *Ечмијацин* – седиште јерменске Апостолске цркве, *манастјир Хор Вираб* на граници са Турском, *манастјире Нораванк, Тајев, Севанаванк и Гејхард*. Били смо у катедрали Ечмијацина, где се међу светињама које се тамо чувају, налази врх копља Светог Лонгина и делић Нојеве барке. Посебан благослов било је и учешће на Светој Литургији у ру-

ској православној цркви у Јеревану, где смо са благодарношћу дочекани у духу православног јединства.

Поред молитвеног дела, ходочашће је обухватало и обилазак културно-историјских споменика, музеја, етнографских целина и природних лепота. Посетили смо *Мајшенадаран* – једну од највећих ризница древних рукописа на свету, *йајански храм у Гарнију*, *йећину Арени* где је откривена најстарија винарија на свету, *језеро Севан*, кањоне и висоравни прекривене манастирима и легендама. Учесници су такође имали прилику да учествују у радионици печења традиционалног јерменског хлеба – лаваша.

Ово ходочашће представљало је не само путовање кроз простор, већ и кроз време, и у дубину вере. Доживели смо братску љубав једног страдалног, али истрајног хришћанског народа, који је кроз векове мучеништва остао веран Христу. Повезаност између јерменске и српске духовне традиције осетила се на сваком кораку, а учесници су се вратили обогаћени, охрабрени и духовно окрепљени.

Благодаримо Господу што нам је подарио овај благословени пут, и *Високојреосвећеном Митројолићу Иринеју* који га је својим архијерејским благословом оснажио. Нека плодови овог ходочашћа буду на корист свим учесницима, а на славу Божију и духовну корист наше заједнице.

НЕДЕЉА ДУХОВА У ЛИЦУ

Празник Силаска Свѣтог Духа на Ајосѣоле – Педесетница, свечано је прослављен у храму Свѣтог Василија Острошког у Лицу. Овај велики Господњи и црквени празник, који се сматра рођенданом Цркве Христове, сабрао је велики број верника у молићвеној радосћи и духовном јединству. Међу присућима је било нарочићо мноћо деце, ићићо је сабраћу дало посебну лейоћу и наду у живу будућност Цркве. Мноћи верници су се за празник прићремили постоћом, исћовешћу и молићвом, прићсућивши Свѣтом Прићешћу као извору живоћиа и духовне снаће.

Светом Литургијом началствовао је протојереј-ставрофор Драган Мићић, уз саслужеће протојереја Зорана Врбашког и ђакона Ђорђа Мићића. Богослужеће је протекло у духу саборности и молићвене пуноће, као живо сведочанство присуства Духа Светога у заједници сабраној око Светог олћара.

По завршетку Свете Литургије служене су **коленопреклоне молитве**, које се традиционално читају на овај дан, као израз смирења и молитвеног призива Духа Светога да се усели у срца верних, да их укрепи, просвети и води путем спасења. Ове молитве, испуњене дубоким богословским смислом, подсећају да без благодати Духа Светога нема истинског хришћанског живота.

Током Свете Литургије храму је приложена **икона Силаска Светог Духа на Апостоле**, дар побожне породице **Љубомира и Петре Јелић са својом децом**, као молитвени знак благодарности Богу и израз љубави према Цркви и њеном богослужбеном и духовном животу. Овај дар ће убудуће подсећати верне на догађај Педесетнице и на стално призивање Духа Светога у животу Цркве.

Овим празничним сабрањем још једном је посведочено да је Црква заједница Духа Светога, у којој се различити људи, узраста и животних путева, сједињују у једно Тело Христово, живећи и растући у љубави, вери и нади.

Нека Дух Свети, који је на дан Педесетнице сишао на свете Апостоле, и даље просвећује, укрењује и води све нас, да бисмо у заједници Цркве узрастали у вери, љубави и истинском хришћанском заједништву.

ВИДОВДАН

На њезик Свејої кнеза Лазара и свејих мученика косовских – Видовдан, у субоју 28. јуна 2025. јодине, Срїска ѡрвославна црквена оїшїїна у Линцу сабрала око 200 верника у Мауїхаузену, на месїу велике ѡгуе и вечной ѡшїїовања, да молийвено обележи један од најзначајнијих дана у истїорији и духовносїи срїскої народа.

Место одржавања сабрања – војничко гробље у Маутхаузену, где почива 8000 срба из Првог светског рата, сведочи о трагичном страдању, али и о неуништивој вери и достојанству једног народа. Управо ту је, са великом љубављу и трудом, у претходним годинама саграђена спомен-капела, као трајни симбол сећања и молитве.

Света литургија и парастос

Литургијским сабрањем началствовао је протојереј-ставрофор **Драган Мићић**, парох у Линцу, уз саслужење ђакона **Ђорђа Мићића**. Сабрању је присуствовао велики број верника, а својим присуством част су нам указали

и представници дипломатског кора: Његова екселенција **господин Синиша Бенцун**, амбасадор Босне и Херцеговине у Аустрији, као и генерална конзулка Републике Србије у Салзбургу, **госпођа Вера Вукићевић**.

У својој беседи, **прота Драган** је нагласио да Видовдан није само датум у календару, већ духовни оријентир српског народа – позив на верност, жртву, молитву и памћење. Он је подсетио присутне да се управо на овом месту, на земљи која је натопљена сузама и крвљу, открива дубина видовданског завета.

Културно-духовни програм

Након свете литургије и парастоса, верници су имали прилику да присуствују надахнутом културно-духовном програму. Драмска

уметница из Београда, **госпођа Биљана Ђуровић**, изнела је беседу **Светог владике Николаја Велимировића**, изговорену у Лондону 1916. године, као и одломак из монодраме посвећене великој српској хероини и уметници **Надежди Петровић**. Њен наступ изазвао је дубоке емоције код свих присутних, који су са сузама у очима слушали речи пуне патриотизма, вере и људске величине.

Својим појањем програм је узвисио и црквени хор – **певница храма Светог Василија Острошког из Линца**, која је духовно уоквирила цео догађај.

Вредне домаћице из парохије су у својим домовима припремиле разна традиционална јела и донеле их као дар – све у славу Божију, у част Видовдана и за покој душа страдалих.

Дружење се продужило до поподневних сати. Емоције су биле снажне – било је и суза и осмеха, и ћутања и разговора. Видовдан у Маутхаузену није био само догађај – био је доживљај вере, припадности и захвалности.

Телевизија „Млава“ – верни сведок

Цео програм пратила је и телевизијска екипа **ТВ Млава**, којој овом приликом срдечно захваљујемо. Они су од самих почетака били уз нас – прати-

ли изградњу спомен-капеле, извештавали о нашим сабрањима, и ево, и данас, са истим еланом и љубављу одзивају се сваком нашем позиву. Њихово присуство значи много – не само као медијска подршка, већ и као сведочанство да српска реч и молитва и даље живе, чак и у туђини.

Захвалност добротворима и порука за будућност

Посебну захвалност дугујемо „Управи за сарадњу с дијаспороми Србија у региону“ Републике Србије, које је финансијски помогло реализацију овог сабрања, као и добротворима: породици **Зорана Микића** из Линца, господину **Татомиру Јагоди**, и господину **Станету из Астена**.

Видовданска прослава у Маутхаузену завршена је са једном снажном поруком: *да не заборавимо, да не дозволимо да ово гробље и ова капела остану њустии и без молиџве. Да доводимо своју децу, да њричамо њосиима, да сведочимо – џер само њамђењем и молиџвом чувамо часџ наших њредака и будућностџ наше деце.*

ПОКЛОНИЧКО ПУТОВАЊЕ НА СВЕТУ ГОРУ

По блајослову админисџрайора еџархије Аустџријске, Високојреосвећеној Миџројолиџа Г. Иринеја, а у орџанизацији њоклоничке аџенџије Загужбине манасџира Хиландар, у данима од 11. до 15. новембра џруџа од 30 њоклоника из њарохџа Линц и Велс са њаросима њројојерејима Зораном Врбашким и Николом Скојљаком, боравила је на Светој Гори Аџонској.

Боравак је отпочео у манастиру Хиландару, где су поклоници срдечно примљени од стране братства. За гостопримство и стручно упознавање са историјским развојем и садашњим стањем у једној од најзначајнијих српских светиња задужен је био директор хиландарске поклоничке агенџије „Благодарје“, господин Владан Сеферовић. Након упознавања са Саборном црквом, манастирском трпезаријом и знаменитостима у манастирском окружењу, нарочито потресна је била посета манастирском гробљу, која је завршена поменом свим хиландарским монасима. Посебно духовно искуство је било учешће у манастирским богослужењима, како на вечерњој служби, тако и на јутарњим богослужењима, која у Хиландару почињу Полуноћницом у 03 часа ујутру и трају до 07 часова, када се завршава Света Литургија. Група ходочасника је имала и прилику да се поклони чудотворној икони Пресвете Богородице Тројеручице, као и моштима светих отаца.

Следећег дана група се упутила у грчки манастир Ксенофонт. Поклоници су са пажњом слушали казивање о вековној историји овог братства и о чудотворним иконама које манастир чува.

Посетили су и скит Светог Илије, где су се упознали са животом у скиту и са подвигом монаха који живе у простоти и тиховању.

Задњи дан боравка био је у Кареји, где је организована посета Протату и саборној Протатској цркви, која је чувена по древној најпоштованијој икони Богородице на Светој Гори „Достојно јест“. Поклоници су са дубоким поштовањем принели молитве пред овом чудотворном иконом, а такође су се упознали са делатношћу светогорске управе и канонским устројством живота на Атону.

Посебан благослов за све била је посета испосници Светог Саве, коју је он у 12. веку основао и где је нарочито проводио време у молитвеном тиховању и посту. У тишини овог светог места поклоници су саборно узнели молитве за себе и своје породице.

Поклоничко путовање на Свету Гору представљало је велику духовну корист за ходочаснике и они су се вратили у своје домове испуњени радошћу и молитвено укрепљени. Молимо се да се овакав подвиг поклоништва настави и у будућности, на корист верника обе парохије.

15. ТАКМИЧЕЊЕ У КУВАЊУ ЧОРБАНЦА

У Линцу У недељу, 5. октобра, на нашој парохији одржано је 15. по реду такмичење у кувању чорбанца, у организацији Црквене општинске Линц, а уз покровитељство г. Милана Појовића. Учествовало је 25 екипа, које су са љубавношћу, маштом и доброј расположеношћу припремале своје чорбанце. Дан је завршио светиом литургијом, којом је начелствовао протојером Зоран Врбашки уз саслужење ђакон Борђа Мићића.

На крају службе извршен је и позив Светог Духа на ученике. Након пробе укуса сваког чорбанца, жири у саставу: 1. Саша Драговић 2. Саја Тасовац 3. Петар Тривковић прогласио је најбоље:

1. место: Кружни ток Ветерник (Стефан Антић, Давид Антић, Божидар Милановић) **2. место:** Трокадеро (Радован Синкић, Слађан Субић, Зоран Јелић) **3. место:** Дружина (Војислав Николичин, Бранислав Вучановић, Ацо Новаковић)

За добру атмосферу побринуо се Неша са пријатељима, који су својом музиком улепшали дан. Захваљујемо се свим учесницима, гостима и волонтерима који су допринели да овај сусрет буде испуњен радошћу, пријатељством и добрим укусом!

ПОКЛОНИЧКО ПУТОВАЊЕ У ГРУЗИЈУ

Блајословом Њејовој Високојреосвешћенствѣ мѣројолиѣ бачкој Г.И-ринеја, іруѣа верника из Аустѣрије је, іод духовним воћством іроіојереја-сѣаврофора Драјана Мићѣа, у іериоіу од 3. до 10. окћобра 2025. іодне, боравѣла у блајословеној земљѣ Грузијѣ – колевци іправославне вере, іодвижних іѣва и свейих іредања.

Путовању се придружио и свештеник из Граца, јереј Немања Мићић, са једном парохијанком, што је додатно обогатило духовни и братски карактер овог ходочашћа. Пут је започео у Бечу, одакле су поклонници полетели ка древном граду Кутаисију, некадашњој престоници Колхиде, земље Златног руна и митских Аргонаута.

Већ први дан донео је додир са богатом историјом и дубоком побожношћу грузијског народа. Посета цркви Светих Давида и Константина (Моцамета), у којој се чувају мошти светих мученика који су ради Христа поднели тешка страдања, оставила је снажан утисак на све поклонике. Шетња старим делом града Кутаисија, употпуњена причама о хришћанској прошлости ове земље, завршена је заједничком вечером добродошлице уз традиционална јела и грузијску музику.

Следећег дана пут је водио ка Батумију, приморском граду на обали Црног мора, у коме се прожимају културе, архитектура и вера различитих народа. Шетајући улицама старог града, поклоници су видели јерменску цркву, синагогу, некадашњу католичку катедралу која је данас православни храм, као и стару цамију Орта Јаме. На Тргу Европе, поред статуе Медеје, оживела је легенда о Аргонаутима и Златном руну, док су на Батумском булевару поклоници уживали у погледу на море, паркове и модерне грађевине које сведоче о савременом духу града.

Посебан благослов овог дана био је молитвени сабор и причешће верника. У суботу, током заједничке службе, многи поклоници су приступили Светој Тајни Причешћа, захвални што су у земљи Свете Нине могли да се сједине са Христом. Тај тренутак испунио је све дубоким миром, благодарношћу и духовним утехом.

Након тога, ходочашће је настављено ка Мцхети, древној престоници и духовном средишту Грузије. У храму Животворног Стуба (Светицховели) поклоници су се поклонили Бесшавној Туници Господњој, једној од највећих реликвија хришћанства, а потом и моштима равноапостолне Свете Нине у манастиру Самтавро. Посебно дирљив био је сусрет са моштима оца Гаврила Ургебадзеа, савременог светитеља познатог по смирењу и чудотворној љубави према ближњима.

Пут се потом наставио у Кахетију, познату по својим манастирима и виноградима. Поклоници су посетили манастир Давид Гарца, основан од светог Давида, једног од тринаест асирских отаца, чији је подвиг оставио дубок

траг у духовности грузијског народа. Уследила је посета локалној винарији и заједничка вечера у духу грузијског гостопримства, уз песму, вино и братску радост.

Посете манастирима Алаверди и Некреси, као и Бодбе, где почива света Нина, биле су врхунац молитвеног дела поклоничког пута. У живописном граду Сигнагију, познатом као „град љубави“, ходочасници су уживали у тишини, природи и заједништву.

Доласком у Тбилиси, поклонници су обишли најзначајније светиње: катедралу Свете Тројице (Самбу), Анчисхати, најстарији храм у Грузији, где се чува чудотворна икона Спаситеља Нерукотвореног, и Сионски храм, у коме се налази крст од винове лозе, који је Пресвета Богородица предала Светој Нини као знак њеног апостолског посла. Вече у престоници било је испуњено радошћу, песмом и традиционалним плесовима који сведоче о живој души грузијског народа.

Пред крај путовања, поклонници су посетили пећински град Уплисцихе, древну „Божју тврђаву“ стару више од две хиљаде година, као и манастир Светог Георгија Победоносца у прелепој Борџомској клисури, познат као „зелени манастир“. У мирној природи и молитви, у осећају захвалности за све доживљено, завршено је ово незаборавно духовно ходочашће.

У раним јутарњим часовима 10. октобра, група се вратила у Беч, носећи у срцима благослов, мир и радост сусрета са светим местима и људима чија је вера вековима чувала светлост православља.

ПОКРОВ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ СЛАВА НАШЕ КАПЕЛЕ

У радосћи и благодарносћи Боју, наша заједница је молићвено прослављала славу капеле Покрова Пресвете Богородице, заштитнице, утешићелке и молићвенице рода хришћанскога.

Свету Литургију је служио протојереј-ставрофор Драган Мићић, уз присуство верног народа који се сабрао у духу љубави, заједништва и молитве.

Испред саме капеле освештана су крсна знамења која су са великом пажњом и побожношћу припремили овогодишњи домаћини – Миленко и Миланка Николић са својом породицом.

После Богослужења, сви присутни су се послужили славским житом, као и укусним послужењем које су домаћини припремили са пуно љубави.

У вечерњим часовима, у свечано украшеној парохијској сали, одржана је славска вечера на којој се окупило више од педесет гостију.

Крсна знамења освештао је прота Никола Скопљак из Велса, а домаћин Миленко је, по древном православном обичају, четвртину славског колача

предао Миодрагу и Биљани Којић из Линца, који ће бити домаћини наредне године.

У име свештенства, сабра-ним верницима и домаћини-ма се обратио прота Зоран Врбашки, који је бираним речима изразио благодарност за љубав, труд и лепоту заједничког славља, нагласивши духовни смисао Покрова као симбол заштите и молитвеног закриља Пресвете Богородице над свима нама.

Нека нас све покрије својим омофором Пресвета Богородица, да нас укрепи у вери, љубави и нади, и да увек будемо једно у Христу Господу!

ПРАВОСЛАВНА ДУХОВНА УЧЕЊА СВЕТИХ СТАРАЦА

У мојих 25 година као свештеника, никада нисам видео ништа слично... Тако почиње једно од најмоћнијих сведочанстава које сам икада доживео као свештеник. Прошле су године ојкако сам рукоположен, служио сам у парохијама у граду, видео сам њашњу, веру, радост и шраједије.

Али оно што сам доживео у малом, тихом селу у Румунији, потресло ми је срце и заувек променило начин гледања на који ћу доживљавати праву љубав.

Када су ме пребацили из града у село, био сам срећан. То није била казна, то је био благослов. Одувек сам желео да служим у малој заједници, да будем близак обичним људима, једноставном животу.

Управо сам купио скромну кућу, са малом баштом и виноградом, у селу окруженом шумама и пољима. Тамо је тишина била жива, не угњетавајућа – тишина која вас обузима.

Од првог дана осетио сам нешто посебно. Сеоска црква, иако мала, била је пуна сваке недеље. Не само са старијима, као у граду, већ са читавим породицама – младима, децом, чак и тинејџерима који су дошли добровољно, а не из обавезе. Људи су певали из срца, с поштовањем се крстили, а после службе су седели и разговарали, као једна велика породица. Осетио сам да је Бог присутан не само у цркви, већ и у њиховим топлим срцима. Једног понедељка сам отишао на сеоско гробље да проценим стање земљишта, да видим шта још треба поправити или очистити. Шетао сам међу гробовима са списком у руци када сам је угледао: старицу, око 75 година, која је стајала склопљених руку и изгубљеног погледа. Претпоставио сам да је дошла на гроб неког рођака, можда брата или изгубљеног детета. Нисам желео да ометам, па сам наставио са својим послом. Дани су пролазили, али старица је још увек била ту. Уторак, исто. Среда, опет. Четвртак и петак – иста слика: старица, на истом месту, близу истог гроба, тиха али присутна.

Нешто ме је мучило. Шестог дана сам одлучио да је питам. Приближио сам се нежно и јавио.

- „Љубим вам руку, оче“, рекла ми је, благо се осмехујући.
- Живела, мајко.

Видим те овде сваки дан... и питам се шта те доводи овде сваки дан. Погледао сам гроб. Било је најуредније на гробљу, са чистим крстом, вазом свежег дивљег цвећа и беспрекорно покошеном травом.

– Оче, идем код мужа. Прошло је 5 година откако сам га изгубила. Нисмо имали деце.

Он је био све што сам имала на свету. Много, много смо се волели. Био је добар, љубазан, вредан човек. И од тада долазим сваки дан и разговарам са њим... као да ме слуша. Говорим му шта радим, како се осећам. Кажем му да ме чека. Да ћемо се једног дана, ако Бог да, поново срести.

– Сузе су ми се скупљале у угловима очију. Остао сам без речи. Ова жена, тетка Софија, ишла је на гробље сваки дан, по киши, по сунцу, по ветру, пет година. Није ништа тражила, није ништа очекивала. Само одржавала је љубав живом.

Љубав која није умрла са особом, већ је наставила да живи у гестовима, у шапутаним речима, у молитви, у тајним сузама.

– Тетка Софија, рекох дрхтавим гласом, велики човек те посматра. Са неба, са Богом на својој страни, он бди над тобом.

– Верујете ли, оче?...

– И ја се надам...

Благословио сам је, рекао сам јој неколико речи охрабрења. Онда сам отишао, али не са мирном душом. Сузе су ми пекле у угловима очију. Овај пар, ова оданост, ова љубав која је превазишла смрт, преплавили су ме.

Следеће недеље, осетио сам да морам нешто да кажем. Дакле, у проповеди сам младима говорио о љубави, поштовању и везама које никада не умиру. Испричао сам им причу о тетку Софији, не помињући њено име. Рекао сам им о тој жени која је, у свету где људи брзо заборављају, одлучила да никада не заборави, да никада не престане да воли. Да иде сваког дана на гробље, само да би сачувала једно сећање и једно обећање.

Тиха лекција о браку, стрпљењу и посвећености. Млади су слушали у тишини. Били су импресионирани. Неколико девојчица је имало сузе у очима. Можда су први пут видели да љубав није само леп почетак, већ и дуго путовање, пуно жртава, али достојанствено и чисто, које неки бирају да пређу до краја – па чак и изван краја.

Поука из ове приче: Прави брак, изграђен на љубави, поштовању и вери, никада не умире. Време, удаљеност, болест или смрт не могу га уништити. Она наставља да живи једноставним гестовима, молитвама, корацима које свакодневно чинимо ка гробу своје вољене особе. Љубав свим срцем.

Чиста љубав. Поштовање. И тада, наша љубав неће бити само пролазно осећање, већ свети завет, попут оног од тетку Софије – једноставне жене, али са златним срцем, која је свакодневно љубављу превазилазила усамљеност.

Преузето са странице:

*Православна духовна учења светих старца
„Православни Духовни поуки од Светите Старци“
Превод са македонској: Православни Живој*

СОЛАРНИ ПАНЕЛИ НА ХРАМУ – ЗАЈЕДНИЧКО ДЕЛО ЉУБАВИ И ОДГОВОРНОСТИ

Захваљујући прилозима и несебичној подршци наших парохијана, на крову нашег храма постављени су соларни панели. Ово значајно дело није само техничко унапређење зграде, већ сведочанство заједничтва, одговорности и бриге за будућности наше парохије.

Средства за реализацију овог пројекта прикупљена су добровољним прилозима верника, који су још једном показали да храм доживљавају као свој дом. Сваки дар, велики или мали, уграђен је у ово дело које ће дугорочно користити целој заједници.

Постављањем соларних панела храм ће значајно смањити трошкове електричне енергије. У времену сталног раста цена струје, ово је мудар и далековид корак који ће омогућити да се више средстава усмери на духовне, просветне и хуманитарне активности наше парохије.

Предности соларних панела:

- Смањење месечних трошкова за електричну енергију
- Дугорочна финансијска стабилност парохије
- Еколошки прихватљив и обновљив извор енергије
- Смањење зависности од тржишних осцилација цена струје
- Могућност поврата дела инвестиције кроз откуп вишка произведене енергије

Осим финансијског аспекта, овај пројекат има и шири значај. Користећи обновљиве изворе енергије, показујемо одговорност према Божијој творевини и будућим генерацијама. Чувајући природу, чувамо дар који нам је Господ поверио.

Нека Господ узврати свима који су учествовали у овом делу, дарујући им здравље, мир и благослов у њиховим домовима. Ово је још један доказ да када смо сложни, можемо учинити велика и трајна дела.

МАТЕРИЈАЛНО ОБЕЗБЕЂЕЊЕ ЦРКВЕ

Црква је Божанска усџанова, чији је задатак остварење Царства Божијега на земљи и увођење људи у вечни живот, који се остварује кроз проповедањем Јеванђеља. Свети ап. Павле каже: „Јер сваки који призове Име Господње биће спасен. Како ће, дакле, призвавши Онога у кога не повероваше? Како ли ће поверовати у Онога за кога не чуше? А како ће чути без проповедника?“ (Рим. 10, 13–14).

Да би Црква остварила постављено јој узвишени циљ на земљи, неопходна су јој одговарајућа средства. Велики црквени правник и канониста Никодим Милаш, с правом каже да Црква, вршећи своју мисију на земљи, мора поседовати и земаљска добра, да би могла одговорити потребама хришћанског богослужења, издржавати свештенство и помагати оне који очекују помоћ и заштиту Цркве.

Ово право заснива се како на природном тако и на Божанском праву. Путем добровољних приноса чланова, од оснивања првих хришћанских општина стварана су материјална средства за рад Цркве и помоћ сиромашнима. Због тога је још грчко-римско законодавство, од Константина Великог, ослобађало црквену имовину од државних пореза. То и данас чине све земље Западног света.

Задужбинарски дух и задужбинарство красило је српски народ кроз целу његову историју. И сама реч „задужбина“ значи да се нешто чини за душу онога који то чини.

Наши верници данас добро знају своја права, али и обавезе према држави где бораве, па би требало да то знају и у односу на своју Цркву. А за Цркву и њену мисију је то веома важно.

ПАРОХИЈАЛ

Не треба много наглашавати да је за Цркву најсигурнији, а за вернике најједноставнији систем редовног месечног прилога, парохујал (Dauerauftrag). Црква има своје редовне издатке, па се не може ослонити само на повремене приходе (када ће неко доћи у цркву, купити свећу или ставити прилог на тас и икону).

У Краљевини Југославији држава је убирала од православних Срба 10% приреза на државни порез и предавала га Цркви, па је тако сваки Србин давао Цркви 1% од својих прихода. Такви смо ми Срби! Када морамо, ми дајемо све што се тражи, а кад је то препуштено савести, често и не маримо за своје обавезе.

Чује се међу нашим вернима и сада: Зашто код нас није као код Немаца, да нам се једноставно од плате одбија за Цркву, Kirchensteuer? Ми на то немамо законско право, али и зашто да вам неко по сили закона узима за Цркву? Дајте сами, добровољно, колико можете и желите. И вама ће бити драже, јер ћете давати од срца. То не мора бити 1%, нека буде и мање, оно што неће угрозити ваш породични буџет, али трудите се да то редовно чините и настојте да то чине и други и нећете сматрати своју Цркву као неки услужни сервис и обраћати јој се само кад вам у нечему затреба.

Једна стална обавеза према Цркви чиниће вас и активнијим верником и већим патриотом. А на тај начин трајно се решавају многа питања и то: издржавање свештеника и помоћног особља; трошкови везани за мисију Цркве (административни, путни, поштански и телефонски трошкови); добротворна и хуманитарна делатност Цркве; могућност изградње (куповине) храма, парохиског стана, црквене сале, гробља и њихово одржавање.

Ако наши домаћини и остали хришћани, римокатолици и протестанти, на свој порез држави, дају 9% за Цркву, зашто и православни Срби, штедећи ових 9% не би давали свој редовни месечни прилог својој Цркви добровољно? А све што дате Цркви надокнадиће вам се приликом годишњег поравнања пореза.

Ваш редовни, месечни или годишњи прилог у виду ПАРОХИЈАЛА, можете дати у храму код продавца свећа.

То вам говори да није циљ нашег живота да срећно проживимо на земљи, већ у томе да било срећни или несрећни, свеједно потрудимо се да добијемо вечно блаженство у другом животу.

Тако увек треба да се односимо према свом стању, како не би изашли из области намера Господа којима он промишља о животу свакога на земљи.

Подносити невоље на земљи је боље него радовати се. Њих нам Бог шаље да би нас пробудио из учмалости, прекинуо наше неправде и грехе, привео нас покајању и очишћењу, прослављању и покорности Богу, храбрости, трпеливости у славу Божју и другим добродетељима. Било какве невоље да имате, из ових разлога Божјих су вам дате.

Подносите своје невоље и не намеравајте да одступите од тога што је Божји промисао, већ тражите смирење у вољи Божјој, увек премудрој и благој.

(Свети Теофан Зайворник)

ПОСЕТА ЕПИСКОПА ДАМАСКИНА

У субоју 6. децембра, наш храм је био испуњен посебном духовном радом. Имали смо блајослов да нас посејти викарни ејиској Дамаскин, који је, по блајослову Њејовој Високојреосвешћенствѡ мѡиројолијѡ Иринеја, дошао у ѡрајњи два ѡкона.

Владика је учествовао на вечерњем богослужењу које су служили прота Зоран Врбашки и ѡкон Ђорђе, док је прота Драган са братском ѡубављу пожелео добродошлицу нашем уваженом архијереју и Њејовој пратњи.

По окончању службе, владика се обратио верном народу изабраним, поучним и очинским речима, које су све присутне укрепиле и духовно обогатиле.

У наставку сабрања, у парохијској сали је приређена свечана вечера у топлом и веома пријатном амбијенту.

Посебну благодарност упућујемо нашим вредним домаћицама, које су са много ѡубави и труда припремиле укусну трпезу, још једном посведочивши лепоту заједништва и хришћанске гостопримности.

Нека овај благословени сусрет буде подстрек свима нама да истрајемо у вери, ѡубави и служењу Цркви.

Радујемо се сваком наредном сабрању и молимо се да нас Господ увек обједињује у миру и слози.

ПОСЕТА ЗАТВОРУ СУБЕН — ПРЕДАВАЊЕ ПРОФ. ДР МИЛОША ВЕСИНА

У петак, 28. новембра, у њојодневним сајтима, професор др Милош Весин, у прајњи пројојереја-сѿаврофора Драјана Мићића, сѿарешине храма у Линцу, ѿсејио је затвор у Субену.

У овој установи тренутно борави око 30 православних лица, од којих је 18 Срба из различитих крајева наше земље. Том приликом проф. др Весин одржао је надахнуто предавање на тему „Слобода“, упутивши топле и очинске речи охрабрења. Позвао је присутне да се не враћају старим путевима који су их довели до пада, већ да својим преумљењем и примером помогну другима да не крену истим путем.

У срдачној и отвореној атмосфери разговор је трајао скоро два сата, уз велико учешће самих осуђеника.

Захваљујемо управи затвора Субен на сарадњи, поверењу и дозволи да се ово богоугодно дело оствари.

За потребе: венчања, крштења, опела, посете у болници, освештање стана, аута, темеља куће, освештања у вашем дому Славске и Васкршње воде као и других верских потреба, обратите се свештеницима: Проти Драгану на: 0660 8119661 или Проти Зорану на: 06677746699

ШТАМПАЊЕ ОВОГ БРОЈА ПРАВОСЛАВЦА ПОМОГЛИ СУ:

Благојевић Горан	40 €	Мачкић Машинка	20 €	Савичић Милорад	10 €
Спасић Видосава	30 €	Мићић Радоја	15 €	Гаврић Милка	10 €
Н.Н.	20 €	Зорица	10 €	Савичић Милорад	10 €
Пијуновић	20 €	Филиповић	10 €	Трајковић	5 €
Пор. Ђурић	20 €	Кнежевић Драшко	10 €	Пор. Дураковић	5 €
Малешевић Маринко	20 €	Пор. Радановић	10 €	Мачкић Машинка	5 €
Мачкић Машинка	20 €	Савичић Милорад	10 €	Пор. Ђурановић	5 €
Мићић Радоја и Мара	20 €	Н.Н.	10 €	Пор. Стевић	5 €

Позивамо вас да прилозима помогнете даље штампање и бесплатну дистрибуцију листа.

Прилоге можете дати у нашем храму у Линцу или уплатите на: Serbisch-Orthodoxe Kirche in Linz, Knr. 831-001136, BLZ 15000 Oberbank Linz-Stadthafen, са назнаком: „за Православац“

Свети арх. Сабор Српске православне Цркве (СПЦ), донео је 15. маја 1985. г. ову одлуку:

„Будући да је Крсна слава празник „Мале цркве“, то јест породице, то и најмања породица треба да је слави. Кад се син одвоји у посебно домаћинство, поготово кад се ожени, дужан је да прославља Крсно име, без обзира што га отац слави у старом дому.

У знак поштовања родитеља, тако важну ствар, као што је оснивање породице и самосталност слављења Крсног имена, синови су дужни да о томе обавесте оца и замоле га да им то благослови. Ако би отац одбио или не би хтео „предати“ Славу, синови треба да се обрате свештенику у месту где живе, за савет и благослов“.

Према Уставу СПЦ „Св. арх. Сабор, као највише јерархијско представништво, црквено-законодавна је власт у пословима вере, богослужења, црквеног поретка (дисциплине) и унутрашњег уређења Цркве, као и врховна судска власт у кругу своје надлежности“.

„Све одлуке Св. арх. Сабора, канонске и црквене природе, које се односе на веру, богослужење, црквени поредак и унутрашње уређење Цркве, пуноважне су и извршне“.

Према томе, одлуке Св. арх. Сабора су обавезне за све чланове СПЦ, а то значи, да горња одлука обавезује и родитеље и синове и да је свака породица, ма где се налазила, дужна да прославља свог домаћег заштитника, своју Крсну славу. Јер, установа која доноси законе у својој надлежности, има право да их, према потреби и околностима, тумачи, допуњава, па и мења.

Крсно име није лична светковина, већ породична и она се преноси са оца на сина. Исто тако Крсно име није слава куће и имања, већ живе породице, Цркве у малом.

Српска православна црквена општина Линц, библиотека „Острог“

Поштовани љубитељи добре књиге, упис нових чланова, издавање и примање је

суботом од 16,30 до 17,50 и недељом од 11,30 до 12,00 часова

